

punkt, hvor det netop stemmer med Odense-Programmet; men det har han altsaa ikke forstaaet, eller i det Punkt vil han ikke følge sit eget Program. De ærede Medlemmer for Sønder sø (Mads Larsen), Saks-købing (Rørdam) og Middelfart (Slengerik), som alle tilhøre Gruppen, have i deres Omtale af denne Sag ikke haft et Ord til overs for dette deres Programpunkt, som de selv efter Gruppens Formands Udtalelse vilde tilegne sig Fortrinsretten til og Æren for — ikke et Ord. Det ærede Medlem for Saks-købing har talt vidt og bredt om Værdistigningsafgiften under Toldlovforhandlingen, hvor den ikke hørte hjemme, men her, hvor Regeringen kommer med Forslag derom, har han ikke et Ord at sige om den Ting. Det ærede Medlem for Svinninge (K. Pedersen) tager jeg min Hat af for, — hvis jeg havde den paa. Han har loyalt og trofast holdt sig til sit Program, og jeg takker ham, fordi han i Modsætning til sine Partifæller ikke har ladet sig friste til at gaa bort derfra, fordi Forslaget derom nu kommer frem fra denne Regering.

Jeg vender tilbage til det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe). Han var for det første inde paa den samme Tanke, som jeg allerede udførlig har imødegaet overfor det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard), at denne Afgift ikke kunde gaa forud for Prioriteterne. Der har han givet hele Tanken det andet Grundskud, det første kom fra Formanden for Gruppen, det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Hvor meget der bliver tilbage, hvis de to Skud virkelig ramte, vil jeg henstille til ærede Medlemmers Overvejelser. Dernæst vilde det ærede Medlem for Kalundborg have, at man i alt Fald burde vente med at kræve noget, indtil den paa-gældende Ejendom helt eller delvis var solgt. Det er ogsaa i Strid med Odense-Programmets Grundtanke, derom kan der vist ikke være Tvivl — det har da ogsaa faaet Medhold fra det ærede Medlem for Svinninge —, men det ser jeg bort fra. Jeg henviser overfor denne Ytring igen til, hvad jeg før har sagt, at hvis man lader det være afhængigt af Salg, prisgiver man sig i to Retninger til de privates Transaktioner paa dette Omraade. Man lader dem være Herre over at vælge det Tidspunkt, da Afgiften skal forfalde, afvente Konjunkturer, afvente Spekulationer, afvente, hvad der kan vise sig, og saa slaa til, naar de synes, at nu slippe de billigst. Dernæst prisgiver man sig til dem med Hensyn til selve den Sums Størrelse, hvoraf Staten skal have sin Værdistigningsafgift,

thi det er jo dem, der bestemme Købesummen, og det er maaske ikke en Gang sikkert, at vi andre altid faa den rette Købesum at vide. Jeg synes ikke, at de, som paastaa at være varme Venner af en Værdistigningsafgift, der skal have praktisk Betydning, burde nøjes med en saadan Henvi sning til, at den indtræder, naar Salg finder Sted. Noget andet er, om man af Billighedshensyn vilde gaa ind paa ikke blot, som jeg har foreslaaet, at give den paagældende Ejer Henstand med Betaling af Værdistigningen, indtil der sælges, men ogsaa Rentefrihed for en vis Tid, saa han kan faa et Spillerum til at søge indkasseret den Værdistigning, hvoraf han skal betale Staten dens Part. Dette har jeg ikke foreslaaet, men det er noget, jeg gerne skal forhandle om.

Saa sagde det ærede Medlem, og det var vel efter det ærede Medlems Mening et Grundskud mod hele mit Forslag, at Forslaget var umodent. Det viste sig i § 33, hvor der staar, at „nærmere Regler for Værdistigningsskattens Fastsættelse og Opkrævning m. v. fastsættes af Ministeren for offentlige Arbejder.“ Det ærede Medlem mente, at det var noget, Lovgivningsmagten burde forbeholde sig, og at denne Paragraf var et Vidnesbyrd om, at vi i Virkeligheden slet ikke vare færdige med vore Overvejelser af denne Sag. Maa jeg der henvise det ærede Medlem til, hvad man i saa Henseende bestemte i Skattelovene, som vi fik for nogle faa Aar siden. I Ejendomsskyldlovens § 17 findes f. Eks. en Bestemmelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse; den lyder saaledes: „Finansministeren lader udarbejde og omsende en trykt Vejledning til denne Lovs rette Anvendelse, særlig indeholdende de fornødne nærmere Regler for Vurdering og Skyldsætning ud over de i Loven givne Grundtræk. Ligeledes lader Ministeren de ifølge Loven og Vejledningen fornødne Skemaer udarbejde og omsende til alle vedkommende.“ Jeg gad nok vide, om det ikke er en langt større Myndighed, man her har lagt i Ministerens Haand, end det, der her er Tale om. Det samme finder man i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten, hvor det i § 48 hedder: „Finansministeren lader udarbejde og omsende en trykt Vejledning til denne Lovs rette Forstaaelse, til nærmere Bestemmelse — ud over de i Loven givne Grundtræk — af den skattepligtige Indkomst og Formue samt til Oplysning om, paa hvilken Maade Ligningsmyndighederne, Skatte-raadene og Overskatteraadene have at ud-